

la galeria

REVISTA SEMANAL

Redacción y Administración
MURALLA, 4

PRECIO: 15 CTS.

Centro de Venta y Suscripción:
Librería Batllósera, Ingenieros, 3.

CAP D'ANY

Estem al llindar de l'Any Nou. Davant nostre tenim la portalada oberta d'un altre espai de temps que resta hieràtic i mut, com la milenària esfínx de Gizeh, a l'interrogant que li formulen els nostres anhels, les nostres esperances, les angoixes que sofrim. Tot un any per una vida de criatura humana és quelcom d'apreciable i mesurador; comptat a la ruta que fa l'Evolució Universal, no és res; ni un sol pigment, ni el valor d'un coronell d'agulla. La durada d'un any que tant pot fiblar una vida humana, no li fa ni pessigolles al progrés dels homes tots plegats.

Vegades però, dins el compàs d'un any, la Llei permanent que regeix la constància dels fets còsmics, guarda una sorpresa que trenca la beta fina i deble d'anar tirant. Sorgeix el que en diem, parlant malament, un daltabaix. Daltabaix sí, per les coses que són al damunt; però erecció o resurrecció per coses noves que vénen, o d'altres que foren i s'esmicolaren per pena d'alè.

Capgirament, en aquesta circumstància, trobem que més bé li escauria; malgrat que el capgirament només posa el de sota a dalt i a la inversa. Més val però un capgirament que no pas res; al cap i a la fi els capgiraments procuren que tothom gaudi i pepi equitativament dins del teatre dels titelles que som els homes a la terra.

Quan dins del compàs de l'any s'hi obra aquest capgirament, s'hi promou

un trasbals, llavors l'any no és pas una bolva fina que es perd en la boira de l'infinit, o en la polsaguera de la ruta que fem els homes en la vida de tots. Llavors aquell any perd la inconsistència, pren concreció, se formalitza, i devé una fita honrosa o onerosa, segons que ella porti un benefici general humà, o una pèrdua fatal i temible pel progrés.

E ab aço quedá demostrat que eys lo que volian e per lo que vegolaban com ploraneras que son, quan els foteren fora, no era per la Reipública ni la Monarchia, sino perque no podian remenar les cireres.

Et ara....

L'any que deixem a la nostra esquena; com si sortíssim del carreró d'una boscúria per penetrar a la incertitud d'un devenir, no quedarà pas com una fita permanent a la vida d'Espanya, marcant-hi quelcom de trascendental; però no serà pas tampoc com el borrisol fugisser que diríem que sota el palp dels dits s'escuma. L'any de 1930, es recordarà com una nota de fang llotós damunt l'albura d'un abillament de damisel·la. A dita albura que entranya tot un afany de llum i de plena satisfacció, la nota fangosa li resta la imprecedible pulcritud perquè la cara de la damisel·la reflexi riallera de content.

Així l'any 1930. Pensàvem que la caiguda de Primo de Rivera portava l'eclipsi total de Dictadura i desllurament de plena Llibertat, que resolt tots els problemes colectius i privats.

No ha set però pas aital; l'any 1930 hem vist com damunt l'anhel de llibertat hi tirava una paletada d'obscurantisme, volguent que continués la Dictadura amb un altre home, no pas nou, sinó de menys talla, de menys abast i més barroer encara que el caigut.

Personatge però que ha procurat un gros bé a la causa de la Democràcia, car amb la permanència i persistència d'ell s'han revelat moltes incògnites borroses que pensàvem eren diamants purs i han resultat troços de carbó. Així a la nostra vila s'ha descobert, manant Berenguer, que certa gent que feia gala d'ésser liberal, demòcrata i republicana, per no dir més enllà, trobem que són avariciosos i solament capficats pel benestar propi, o del seu clan, amb ço que perjudicaven l'ideal que arboraven com una llufa i descoratjaven la falanx que pot portar altres dies millors.

Berenguer doncs, manant, ha tret la careta als falsos apòstols fent que compartissin la seva responsabilitat. Contràriament a aquests fariseus s'han desvelat homes de consciència, de responsabilitat i valents, disposats al sacrifici i l'amargor, com El Del Gógota, per

fer més humana la vida social i de l'estat.

Any 1930 que te'n vas, gratitud per aquest fet; egoïstament sols t'hem de retreure que durant tu s'hagin empresonat tants homes i hagis tingut tantes víctimes. Entre els primers, a la nostra vila, encara el conciutadà Miravittlas, que celebrariem veure que sigui, quan menys en el nadó 1931, que trobi ober-

tes les portes de la presó, i no hagi de passar el Nadal entre reixes, xampany i neules.

Què el 1931 ens dongui ço que fou només el 71.

GRAN CAFÉ PARA VENDER
MUY CÉNTRICO

DARÁN RAZÓN: VILAFANT, 3. • FIGUERAS

EL GENIO DE LA RAZA

por J. S. G.

El genio de la raza es algo inmutable, permanente, inconfundible. Es lo que le da vigor y aspecto a un pueblo. Es la característica que le manifiesta por todas partes y le hace visible y respetado.

Ahora mismo le tenemos revelándose en nuestro país. España siempre fué considerada Nación de la hidalguía, del honor, la digna austeridad y el ejemplo maravilloso y heroico. Las hazañas fueron su flamígera bandera; el orgullo, el collar de su gallardía; la lucha brava y la cortesía, los mejores cuarteles con que honró sus blasones. No hemos de hablar de los caídos con sacrificio; de los innominados y los publicados; ni de unos ni de otros, puesto que todos, como luchadores, merecen nuestro respeto, y algunos el recuerdo indeleble.

Hablemos solamente de los que se dirían espectaculares por ciertos razonadores de la placidez y el orden a su antojo. Hablemos de Don Niceto Alcalá Zamora, de Miguel Maura, de Sánchez Román, de Fernando de los Ríos, de Lerroux, de todos aquellos que han declarado o manifestado ser suyas las proclamas que debían traer un cambio de régimen y la instauración de otra forma de gobierno que fuera democrática hasta en la acepción de la palabra.

Todos esos personajes, los que nombramos y omitimos (quizás deliberadamente) han respondido al eco del genio de la raza, a la voz de la sangre celtibera, como diríamos en linaje.

Últimamente, después de ciertos desastres que tenían anonadada y aterrada la opinión nacional y expectante la extranjera, se pudo llegar a temer por un colapso fatal del genio de nuestra raza. Pudimos llegar a imaginar que el

bizarro y heroico gesto se había sepultado en las aguas del océano cuando nuestra honrosa escuadra se hundía con todos sus marinos, sin arriar el pabellón, y frente al enemigo yanqui que nos despojaba del último galardón que se cifieron los Habsburgo en su corona.

Pero no; las actitudes recientes nos descubren que somos como siempre fuimos, gallardos y decididos hasta la temeridad.

España se ajeno, se despobló de sus súbditos allá en los días de los Austrias para admirar al mundo defendiendo una fe (ideal cierto o erróneo, pero ardiente); para poblar un nuevo continente donde se hicieron aptos para ser ciudadanos de estados libres.

Un Alcalá Zamora, ex-ministro de la Monarquía; un Maura, vástago de un prócer mesiánico; un Sánchez Román, luminar de cultura; de los Ríos, descendiente de filósofos; Lerroux, ídolo de multitudes fanatizadas, tomando la presunción de hacerse responsables de un acto de rebelión, ponen otra vez a la faz del orbe la divisa ineclipsable del genio de nuestra raza: todo para el honor. Ellos empeñaron una palabra; y aun pudiendo evadirse de su empeño para librarse de las tupidas mallas de la ley que rige, valientemente, estoicamente, sacan su pecho para responder que si se busca un culpable, ellos fueron responsables.

Delante de una semejante actitud, aun los enemigos de su bandería, cabe que levanten con orgullo la cabeza, pues pueden responder y presumir de que en su pueblo, en su Nación, hay HOMBRES.

Ello es una esperanza y una confianza para el porvenir.

Allò que dèiem

per GRATERA

El Sr. Sans; l'amic Sans que hauria d'ésser, afiliant-se a la democràcia i al federalisme; el "camarada" Sans, si fos del socialisme; el Sr. Sans,—repetim—, conservant l'etiqueta de lliguero de l'any 20, que ara vol dir monàrquic de la Monarquia que apuntala el Sr. Camabó, l'il·lustre (?) líder,—s'ha capficat.

Oh! i s'ha capficat de veres. Però de veres! Mireu; vol (si en serà de perfidíós) atrapar un rantell que tot ho escornifla a ca la Vila. I dret que hi té però el rantell! Afigureu-vos que és primer contribuient i que paga cèdula de les de picossada i un bon grapat de rebuts d'arbitris. Doncs bé; aquest rantell bon pagador, escorniflaire i que tot ens ho xerra a nosaltres, ha tingut la flaqueja de picar al Sr. Sans, i noi!—segons la Gaceta Oficial de l'Ajuntament de la Dictadura—li ha fet sortir una butllofa, que en esclatar ha fet soroll; però res més.

A petició del Sr. Sans—monàrquic-regionalista—la Permanent de l'Ajuntament, en sessió de 20 dels que s'escolen, acordà formar expedient per veure qui fou el xerraire que li digué a un periòdic de la Ciutat (vol dir a nosaltres, a LA GALERIA) la veritat que ell no volia que fos dita. Amb això li quedem molt agrats nosaltres, particularment, al Sr. Sans, car ens fa la "réclame", demostra que quan diem les coses mal faldem a la veritat, i que ell, juntament amb tots els qui prengueren l'acord, són tan o més dictadors que la mateixa dictadura que serveixen.

De manera que les coses de ca la Vila no es poden dir?; de manera que hi ha notícies que molesten? —Està bé, home, està bé. Així el poble que pagui com un xino (dels d'abans), que li amaguin l'ou, i que no vulgui saber res.

Doncs bé; com que creiem que al poble li interessa conèixer la desinteressada (?) gestió de certs administradors que administren per casa, quan les circumstàncies ho permetin (i creiem que no tardaran), obrirem el broc gros de l'aixeta perquè tothom vegi com se fa la bona administració de certa filiació política.

Mentre tant sapiga el digne Sr. Sans, que tan li fa que formi expedients als desgraciats "patríssos" que el sofren, com que cerqui el nostre mosquit

ACEITES Y GRASAS MINERALES

-:- LUBRIFICANTES -:-

La Comercial e Industrial Española S. A.

Especialidades para los Autos y Maquinaria Industrial y Agrícola

Riera Magoria, 159-Barcelona

Agente provincial: J. Ruhi - Subida Catedral, 4

GERONA

de celler, nosaltres som i serem sempre LA GALERIA i direm tot quan convingui i interessí al poble, malgrat que ell, i llurs amics, sentint-se dictadors, no ho vulguin.

Endemés prenem nota d'allò que s'escriu: "Denúncia el Sr. Sans...". Es bo de saber-ho per prevenir-nos; perquè ningú ho fa millor que qui ho escriu. I "al tanto" i per sí en cau algun altre.

TAQUIGRAFIA

Prodigioso arte de escribir tan de prisa como se habla. Lecciones particulares por profesor titular.

Informarán en esta Imprenta

DE SANT PERE DE RODA

per EUSSEBI RIUS

Estic dins un llagut vell abandonat a la platja. Entorn tinc un paisatge meravellós: un troç de mar rodejat de muntanyes daurades pels raigs del sol i rent, renglerades a la costa les blanques cases del Port de la Selva, i reflectint-se a les aigües quietes de la seva badia incomparable, la bella muntanya de Sant Salvador. En aquesta muntanya, confonent-se amb la roca, oviro les esbeltes torres de Sant Pere de Roda.

La vista d'aquest històric Monestir, situat de cara al mar en un dels més bells indrets de Catalunya, em recorda una curiósissimà llegenda anexionada a

la seva fundació que vaig llegir de petit: Imaginàriament veig la Roma dels principis del segle VII, quan el Sant Pare, tement una invasió dels pagans del Nord, que havien manaçat devastar la ciutat i apoderar-se dels còssos de Sant Pere i altres apòstols, reuneix una Assembla que resol traslladar les santes joies a un lloc amagat del Sud de França fins passat el perill de la persecució. Veig quan a les voreres del riu Tiber les embarquen cerimoniosament en una nau i es fan a la mar. Quan corren a la ventura per la brava mar llatina, i quan, portats pel vent del migdia arriben un cap-vespre a aquestes costes pirenenques i a aquest mateix port antigament anomenat d'Armen-Rodes.

Ràpidament, amb els ulls de la imaginació, segueixo els sis monjos confiats en l'empresa, i els veig, l'endemà de la seva arribada, a punta d'alba, contemplant les muntanyes del contorn cobertes de boscos milenaris. Els veig quan creuen un miracle haver anat a parar en aquell lloc amagat i solitari. Entafurant-se entre el brancatge dels pins, pugen la muntanya, la recorren per tots costats fins que troben una cova prop d'un abundant manantial on amaguen les reliquies. Després els veig anar-se'n encantats d'aquells delitosos indrets, i retornar, uns anys després, per erigir el que fou més tard poderosíssim i gloriós Monestir de Sant Pere de Roda, avui amagall d'espervers i cleda de ramats, i dintre poc, ben segur un pilot de pedres que només en guardaran el record.

No pensàvem pas, fa uns dos anys, aquell bell mati d'estiu, quan escrivem la nota anterior en el nostre dietari, que dintre poc es construria un camí per anar al venerable Monestir tant temps abandonat. No pensàvem que el que es féu un dia per la religió, es fes, passats alguns segles, pel turisme. Tampoc hauriem imaginat mai que tinguéssim de veure tan concorregudes aquestes muntanyes, i que s'arribés, ni somniar-ho!, a la consolidació del Convent com sembla serà un fet.

El vèiem ja relegat al més negre dels oblids, i pensàvem que la nostra generació estava predestinada a veure, amb pena i vergonya a l'ensems, enfonsar-se la volta del seu temple superb, i caure les seves torres cansades de resistir les escomeses persistents de la furient tramuntana.

No ha sigut així i ens en congratulem.

Gràcies als veïns del Port de la Selva que amb llur cooperació han donat proves d'un immens civisme, i als catalans tots que han demostrat amor a les coses preuables de la terra, avui disposem d'un magnífic camí que permet ascendir amb tota comoditat a Sant Pere de Roda i fins al cim de la muntanya de Sant Salvador.

Felicitem a tots els que han contribuït a la realització d'aquesta obra, i d'una manera particular als "Amics de Sant Pere de Roda" pel seu treball persistent, tot desitjant veure promptament començats els treballs de consolidació.

Port de la Selva, 27-XII-30.

ESPACIOSO local para vender

Razón en esta Imprenta

Una mica de tot

LA HISTORIA DE L'ARROÇ

per LEJO

L'arroç, el principal aliment humà, qual producció mundial és de dos mil milions de quintars; és a dir, el doble de la del blat, té un honor: el de tenir història. L'arroç té, en efecte, una història que, del pretèrit més llunyà, s'extén fins els nostres dies. I ella mereix d'ésser contada.

S'ignora l'origen exacte del conreu

d'aquest preciós aliment. Es suposa que ell vivia en estat salvatge en tota l'Àsia meridional, de la Xina a Bengala. Un dels texts xinesos més antics, el «Schou-King», ens diu que l'emperador Xin Nong, que devia viure per llà l'any 2800 abans de Crist, s'havia complascut a regular la cerimònia d'una festa de la primavera en honor al conreu de l'arroc. Com que la Xina era abans el país més tradicionalista del món i així ho fou fins l'any 1911, any de l'esdeveniment de la república, la dita cerimònia es perpetuà fins aquesta data, és a dir, durant quaranta segles.

Es doncs a l'extrem-Orient on el conreu de l'arroc hi ha sigut per primera vegada. Ell s'estengué vers l'est, al Japó i a les illes de la Sonda; després vers l'oest, a les Índies, a la Pèrsia, i a les ribes de l'Eufrates. Fou molt més tard que ell arribà als països de la Mediterrània. Herodot en fa algunes al·lusions. A Roma es conegué l'arroc que venia d'Orient. Però jamai hi fou un honor, com ens ho prova una sàtira d'Horaci. Fou precis esperar la invasió alarba per veure'l implantar-se a les voreres de la Mediterrània; els moros crearen llavors importants arroçars a Espanya, en la regió valenciana, que encara subsisteixen en la feconda i cèl·lebre «huerta».

Els espanyols dels exèrcits de Carles Quint importaren a Itàlia el conreu de l'arroc, que tot seguit temptà un assaig en terra francesa, a Camargue. Aquest conreu devia trobar en el Nou Món un nou i fecond desenvolupament. A la fi del segle XVII, un capità holandès, fent escala a Charlestown, oferí al governador de la Carolina del Sud un petit sac d'arroc. Això fou el començament d'una fortuna extraordinària, car l'arroc d'aquesta regió aconseguí ben aviat una anomenada mundial. Avui es conreua l'arroc en els Estats Units, no solament a la Carolina, sinó també a la Luisiana, a Texas, i a la Califòrnia central. I a la

Indo-Xina i a Madagascar hi abunden també extraordinàriament els arroçars.

Amics llegidors, mentre saboregeu un deliciós plat d'arroc amb marisc, amb conill o amb pollastre, volgheu pensar un moment en la història una mica llarga del degà dels aliments humans.

Banco de Crédito Ampurdanés S. A. FIGUERAS

BANCA — BOLSA — CAMBIO
Negociamos los Cupones
de la deuda del Estado
VENCIMIENTO 1.º ENERO

El Séptimo Arte y el Pensamiento

por B. SORIA MARCO

Si el pensamiento es una fuerza auto-sugestiva al trocarse en realidad, el «cine» y el pensamiento se armonizan de forma admirable. El «cine» es una de las artes que mayor enjundia verídica imprime en la retina, parangón del pensamiento en la imaginación. La relación entre el citado pensamiento y el Séptimo Arte existe, primeramente, en aspecto sugestivo por lo que se desprende de la cinematografía, hasta autosugestionar el pensamiento. Vemos, pues, cual es su estrecha relación. La Literatura, Pintura, particularmente, ejercen mayor influencia en el espíritu para reconstruir un escenario viviente en todos sus detalles. Las demás artes tienen una actitud un tanto pasiva de organización mental, como la Escultura. Esta produce en el espíritu un efecto plástico, del cual habría de realizar el espíritu intenso esfuerzo al

objeto de asimilar la impresión con manifestaciones vitales. Todo lo que no sea esto, es rayar aquel en la plasticidad escultural; más siempre, por mucho que se esfuerce en verificar la reanimación, habrá algo frío, y hasta apático, dentro del mismo pensamiento organizador de la impresión recibida.

A través de los tiempos, la muestra más latente de comprensión ha sido la de reciprocidad entre la literatura y el pensamiento. Esto es sabido de todos, puesto que la Literatura viene a ser autosugestión del pensamiento; sin embargo ocurre muchas veces que el pensamiento no vierte en las cuartillas toda su perfección, pero la literatura conocida rellena la comprensión escenificadora de este nuevo pensamiento en su deficiencia expositiva. Como se observará por estos últimos párrafos, la estrecha relación subsiste por el mero hecho innovador; porque la literatura es una de las artes que mayores innovaciones presenta. Se comprende, toda vez que en ella halla el pensamiento un campo más amplio para actuar hasta en mínimos detalles. Pues bien, si la cinematografía y el pensamiento se armonizan de forma admirable, es por la sencilla razón de que el «cine» no es sino aplicación de la literatura, principalmente; pues aun cuando intervenga otro factor importantísimo como es la reproducción de la Naturaleza y sus fenómenos (esto, claro, cuando no es tomado de la realidad), tales asimilaciones son producto, asimismo, de la literatura que marca el «guión». Luego si la literatura y el pensamiento, como antes vimos, se complementan, también la cinematografía (aplicación de la literatura) y el pensamiento se armonizan.

Sentado cuantos razonamientos se han hecho, y reconociendo que la literatura emociona y organiza mentalmente un cuadro viviente, fácil será admitir que el «cine» sea otro factor sugestivo del pensamiento, para luego después, autosugestionar el espíritu del espectador con todo su verismo en hiladas escenas. La mayor ventaja de la cinematografía sobre una de las formas literarias (teatro) es la continuidad frecuentísima de escenas. En esto el «cine» es indiscutiblemente superior. En una obra teatral, cuando llega el caso de alusión a ausentes, relacionados íntimamente con el desarrollo, ni los actores en acción y escenario son suficientes a operar el cambio, y máxime si se trata de varias escenificaciones que en algunos casos requi-

CLINICA DENTAL

Ll. Coll de Cendra
Odontòleg

Casades de Còdol, 5 pral.

FIGUERAS

rieran numerosidad. Y por si ésto fuera poco, el cine sonoro salva las dificultades que presentaba al realizarse en silencio. El privilegio del pensamiento literario, ampliamente dado a conocer tanto en terreno humorístico como en dramático, y superiormente en filosófico, pertenece por derecho propio al teatro; es lo único que si pudiera tener la cinematografía, dejaría de ser Séptimo Arte para convertirse en uno de los primeros.

Madrid, diciembre de 1930.

Tendres records

a ADELA MARIA

per G. BUCH

Recolçat damunt la taula
i amb el cap entre les mans
fita la mirada a un llibre
un jovincell va estudiant.

De la ciència el prosaisme
n'ha saborejat ja uns fulls,
i lasset de tant realisme
lleument va aclucant els ulls.

Per bella estona així resta;
sembla talment encisat!
poc a poc alça la testa
com un artista extasiat.

Fits els ulls en la buidor
de l'espai, el jove pensa,
sadollat son cor d'enyor
roman així amb somnolença...

De sobte, un calaix obri
i rialler en tregui
un retrat i una poncella:
dos records d'una donzella
que son cor d'amor omplí.

De tendres records fretura,
i sa mirada fulgura
en contemplar la rosella,
i esguardant en el cor d'ella
en sa faç tendror perdura.

I cercant inspiració
en els records falaguers
que d'ell brollen riallers,
en un full escriu això:

—"Jo en conec una donzella
fresquívola com un bes,
tot just és una poncella;
tan formosa és que, com ella,
cercar-ne una altra és de més".

I recolçant-se en la taula
i amb el cap entre les mans
torna la mirada al llibre
i continua estudiant.

LA CRITICA

per ELIES BACH

Es el cedàs de fer-li passar la bona farina que omplirà el sac i de destriar el garbuix que no val pas tant.

D'aquí doncs que un poble és tant més civilitzat com més bona feina de cedassos s'hi fa. No vol pas dir que per-

I jo us dic la veritat: de les malifetes, quedaren els filisteus molt espaordits, que confonien Joseps amb Joans.

Fets XXXIII-33.

Quedem doncs «a la par» estimats amics de l'acera del davant, però vosaltres ficant els peus a la galleda perquè hi paréssim compte.

què hom sorollí un nom, aquella persona que l'encarna perdi o es rebaixi de la seva dignitat. No pas això. Vol dir que qui cau al cedàs, tant si passa, com hi queda de garbuix, és que val quelcom. El cedàs no l'omplirem pas de flocs o de rierencs de rambla.

Si que serà cert que, segons què en resulti dels quatre cops de catri-catrac que hi donem, aquella persona l'opinió l'estimarà com a més o menys apta pel càrrec o pretensió a que aspiri. I així quedem entesos que en l'estadi de la política o de l'art, o de qualsevol d'aqueixes activitats que fan a la criatura humana ciutadà d'un poble, passar-lo pel cedàs, fer-li crítica, no vol pas dir que res perdi del seu honor privat, de la seva formalitat íntima, de la seva correcció, de la cultura que tingui, etc.

Certament que mantres vegades hom

confon aqueixos diem-ne desplegaments externs del ciutadà amb la seva vida particular d'home, de cap de casa, etc. Però quan això esdevé, no és pas que la crítica, el cedàs, en tingui la culpa. El responsable és el mateix interessat per no corregir-se. Ja podeu colgar-n'hi de penjaments a un home, que si ell ne té la persona ben neta, caminarà amb el cap tant alt com si res li diessin. Ai las! però si l'afectat per la crítica té una conducta íntima responsable, llavors serà ell mateix qui anirà amb la pesombre del seu remordiment. Però veurà espantalls per tot arreu i creurà en esperits persecutoris.

Volgueu, si sou bon ciutadà digne de relleu, passar-hi pel cedàs, per la crítica, que, si veritablement sou net de culpa, cap mal us farà. Contràriament, com les «pepitas» d'or, guanyarà en lluentor en destriar-lo de la sorra que l'empolcegui. Si teniu la camisa bruta, llavors..., l'amic, renteu-la.

COPIAS A MAQUINA-Perelada, 18, 2.º

DISPONIBLE

un stock de cartes franceses pròpies pel poker, etc.

Raó en aquesta Imprempta.

— ENSEÑANZA DE IDIOMAS —
Mecanografía. Taquigrafía. Traducciones. Copias a máquina.

Precios especiales para alumnos en grupo.

Progresos rápidos, exposición metódica, disciplina y seriedad.

Perelada, 18 2.º Figueras

La Ferreteria ANDREU SUÑER
Placeta, 5 i Girona 25, li ofereix
WATERS
d'immillorable qualitat a

48 Pessetes

Grans existències d'Articles Sanitaris a preu sense competència.—Concessionari del «Consorcio del Plomo en España».

Oli pur de fetge de bacallà

aromatitzat al gust de madoixa

Es el preferit per la mainada

Preparat pel **LABORATORI PORTOLA**

Farmacia Hospital

Figueres

SPORTS

Després de la darrera jornada, continua empatat el primer lloc del campionat. El Figueres guanya a La Bisbal i el Palamós a La Escala

Glosari d'esports

Una superioritat manifesta de l'equip local notarem en el transcurs del partit; superioritat que no va pas veure's en el marcador en acabar-se, car llevat dels vint minuts primers, tot el rest fou un aclaparador domini dels locals, i especialment durant el segon temps.

De bon començament un córner tirat per Jordá II, aconsegueix el primer gol de la tarda. Uns minuts de fort domini figuerenc que fan lluir al porter foraster. Anotem algunes combinacions de la davantera figuerenca que avui juga força encertada. Una arrencada de l'extrem esquerra bisbalenc; Madern és castigat en faut que treu el mateix extrem, i Balansá remata aconseguint l'empat.

Els locals sembla que s'hagin ensonnyat i la davantera bisbalenca, dona algun ensurt a Brú. Prats que avui juga de mig centre, agafa la bala i passa a Hugas, aquest a Jordá II que centra, i Gimbernat molt oportú marca el segon gol figuerenc.

I per fi, la victòria del Palamós sobre el Farnès per 2 a 0, obtinguda solament en la primera part, no poguent continuar el partit per haver-se retirat el Farnès, cosa molt impròpia d'aquells que es diuen models d'esportius, i que els hi venen de rera mà en veure lines-

mens col·legiats en el seu terreny de joc. Desconeixem les causes que hagin pogut motivar la dita retirada, però, ens fa l'efecte que els colomins no havien de trobar-se dintre del seu ambient, acostumats amb el seu públic...

ELS RESULTATS DEL DIUMENGE

FIGUERES-LA BISBAL : : : 4 a 2
MONTGRI-CASSÀ : : : 4 a 1
LA ESCALA-PALAMOS : : 1 a 2
OLOT-FARNES : : : : 2 a 0

Estat actual del campionat

	PARTITS				GOLS		
	J.	G.	E.	P.	F.	C.	P.
Figueres . . .	10	5	4	1	26	11	14
Palamós . . .	10	5	2	2	26	16	14
La Escala . . .	10	4	0	6	22	23	10
Olot	10	5	0	5	24	20	10
La Bisbal . . .	10	3	2	5	17	19	8
Cassà	10	4	0	6	16	26	8
Sta. Coloma .	10	3	2	5	15	20	8
Montgrí	10	3	2	5	11	22	8

EL PARTIT

Els resultats obtinguts el diumenge passat, han fet que el campionat d'enguany agafi un interès molt més crescut que hom creia. La victòria obtinguda pel Palamós en el camp de La Escala, fa que es posi en situació imillorable per a conquerir el títol de campió, ja que no li queda cap partit difícil fora de casa; ara que difícil sobre el paper, però en el terreny...

Els figuerencs vanceren als de La Bisbal per 4 a 2, com podia ésser un 8 a 2, car l'actuació de l'equip local, fou una cosa sèria, i si no feren més gols, fou perquè la Provi-

dència s'enamorà dels bisbalencs, no permetent que els xuts passessin pel cau. Resultat normal ens sembla el del Torruella i el Cassà, puix que cal tenir en compte els últims resultats obtinguts pels de Torruella, que com diguérem la passada setmana, sembla que no es conformin al quedar a l'últim lloc.

Desde aquest moment els figuerencs són amos de la situació fent un seguit de jugades de mestre que fan anar de bòlit als forasters, llevat del mig centre i de la defensa que dona molt de rendiment. Als dos minuts, un batibull davant la porta, Gimbernat desde terra, centra i anota el tercer a favor dels locals acaben el primer temps.

La segona part, fou un persistent domini dels de casa, arribant-se a tirar 15 o 16 córners contra la porta bisbalenca, aconseguint a l'últim, el quart gol per mitjà de Hugas en una jugada molt meritòria. Abans, havia aconseguit Balansá, el segon gol pels seus. En l'equip local va arrengrar-se de nou, Jordá I que sembla ho farà novament en els vinents partits. Ens en alegrem.

L'equip era: Bru-Vernet Santamaría-Medina - Prats-Madern - Jordá I-Sala- Gimbernat-Hugas-Jordá II.

Bé Brú, Vernet i regular Santamaría. Dels tres mitjos, sobretot Prats que en el seu lloc de mig centre és encara insubstituïble i sobretot amb Medina i Madern.

El debutant Hugas, bé, molt bé a la segona part; a la primera part jugà molt nerviós, i és comprensible.

Sala i Gimbernat jugaren més a l'eixampla que en altres partits i ho feren molt més bé que no pas darrerament ho feien, i darrerament, els germans Jordá, actuaren com ells saben i deuen fer-ho; Faló, amb el seu seny i gran coneixement, fou el millor davanter; i Quico amb la seva fogositat, causa d'un perill davant la porta de La Bisbal... i en Qui que presumi.

L'àrbitre, força dolentot.

Grup Sportiu Figuerenc, 7**Club Sportiu L'Abeille, 1**

Aquest partit es juga el camp de l'Abeille davant un nombrós públic, partidari dels dos bàndols.

Els equips varen arrencar-se de la següent manera:

C. S. L'Abeille - Mas-Tomo-Casas-Linares Arce-Xuelá-Simón-Farré-Camps-Cas-Peña.

G. S. Figuerenc - Pujadas-Masip-Monfort Molla-Armengol-Sala-Vilartasa-Martinell-Caramazana-Sánchez-Pons.

El lloc d'en Bech va ocupar-lo l'Armengol ex jugador del Júpiter i el de Jordá, en Pons, que es col·locà d'extrem passant d'interior en Martinelli.

La primera part acabà amb empat a un gol amb joc ensopit, ço que no fou així la segona part ja que un cop iniciada en Martinelli s'interna passant la pilota d'extrem, aquest xuta la pilota toca el pal, en Sánchez que ho veu venir, es col·locà torna a donar la pilota a n'en Pons i aquest xuta el porter ho para, però li rellisca la pilota que és recollida per en Caramazana xutant aquest traspasant per segona vegada la porta. Aquest gol és acollit per una ovació ben merecida.

Després d'aquest gol el Grup passà completament a dominador, demostrant tenir una ciència molt superior al seu contrincant, puix que aquest es desconcertà i jugà de bàlid.

Amb aquest resultat cal veure la bona forma en que es troben els braus jugadors del Grup, car l'equip vençut és un dels de més valia del Campionat Comercial, obtinguent el títol de sub campions del Campionat Comercial Amateur 1929.

Els reservistes jugaren un partit amistós al camp de la Tranviària contra la casa Vehils i Vidal perdent pel resultat de 0 a 5.

Els millors per Vehils i Vidal—el triu defensiu,—Campi i González. Pel Grup, Rafols, Sastre, Pardo, Codina.

Espectacles

per ZENON

Sala Edison

«Del mismo barro» es una producción sonora acertada en todos sentidos. Por los intérpretes, por el asunto, por la sonoridad. El público figuerense, que sabe apreciar la calidad de las obras que desfilan por nuestras pantallas llenó a rebozar el local durante los dos días que se representó esa sin par comedia dramática, llena de momentos de honda emoción, de un realismo extraordinario. Los intérpretes, todos ajustados al nudo de la obra, resaltando en primer término la desgraciada joven que, a pesar del círculo vicioso en que se desenvuelve su existencia, sabe guardar puro su gran corazón. Los espectadores quedaron muy complacidos de esa película.

Consultori Mèdic-Quirúrgic JUBERT

MALALTIES DE LES CRIATURES - - - MALALTIES DE LA PELL
CIRURGIA INFANTIL - - CIRURGIA DELS OSSOS - - DIAGNÒSTICS

Traslladat: Plaça Constitució, 7, pral.

G I R O N A

Emil Jennings, hace su perfecta creación en la película «Perfidias», un drama intenso, sugestivo, representado el pasado domingo. Aunque cuando la producción no alcanza a igualarse a la filmada durante las fiestas de Navidad.

Cine Jardín

«Delikatessen» es la película sonora—¿sonora?—que sobresale en estos días en el Cine. No por la sonoridad, ciertamente, ya que a penas si se oyen los ruidos con que recrea el ofido de los circunstantes el peregrino «aparato», sino por lo movido y cómico del asunto, un poco in-

flado y pesado en los últimos momentos. La comedia, no obstante de los principales actores es manifiesta; y la belleza de sus mujeres, también. Más que una comedia, puede tacharse de «vaudeville» alemán, con sus desplantes un poco chabacanos, sus trucos personales y el conjunto muy estimable de la acción. Predomina en la película una canción muy bella, traducida al español en cada uno de los cuadros para que la coree el público.

¡Pero con aquel aparato, quien está por corearla!

¡Poco menos que para silbarla!

Ramblejant

per KOLIN

■ Encara no festeja; però els nadadors de l'estiu podrien dir les carbaces que els hi sobren des que li demanaren amors.

Ah! què, qui és? La majestàtica Lolita Massaguer.

■ Quants de dies Merceneta t'hem lloat. Avui una altra vegada. Però del «Guti» mai més te'n parlarem. El teu galan d'ara, més seriós i formal, bé s'ho val.

■ El dimarts que és dia de bruixes, tenia mals pensaments. Pensava amb els cabells de la Carme Güibas, aquella

donzella que pels ulls li surten guspires.

■ Elvira Marcó és tota una manifestació de constància. D'ençà de Santa Creu que no l'hem vista amb xicot al costat, i llavors hi portava Mas, l'àgil exdavanter de la Unió.

Podriem dir que aquesta és una estimació del «no va Mas».

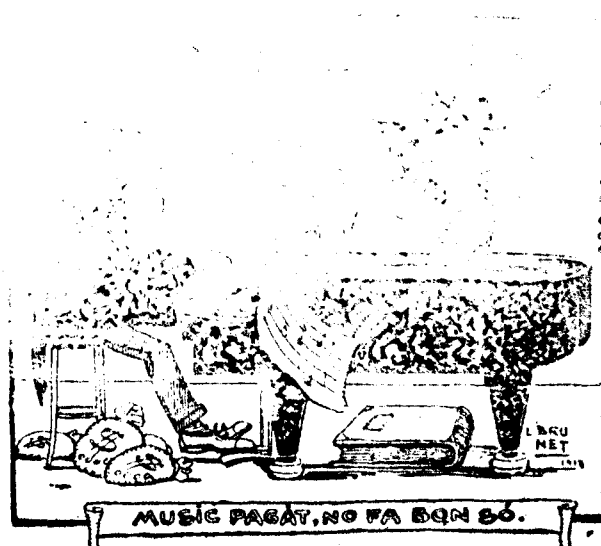
Conoce Vd. señora,

los productos del tocador, Crema, Polvos y Jabón

◀ MALACEÍNE ▶

De no conocerlos, haga un ensayo y tenga la certeza de que los adoptará, pues no tienen rival para dar a la tez un afelpado y finura muy cautivadores.

De venta en todas las buenas Perfumerías

Banco de Crédito Ampurdanés, S.A.

Corresponsal de los Sres. Soler y Torras Hnos.

Efectúa todas las operaciones que integran la BANCA - BOLSA y CAMBIO

Manufacturas Cuero Tosas, S. A.

TOSAS

MARCA REGISTRADA

Curtidos al cromo especiales, Correas, Tiretas

Cables, Tacos, Tiratacos y todos los artículos

en cuero crudo y curtido para la industria

Despacho en Barcelona:
AUSIAS-MARCH, 21, PRAL
Teléfono 13874

FÁBRICA EN BLANES
(Provincia de Gerona)
Teléfonos 15 y 32

Garage Citroen = Calle 28 de Mayo, 17-Travesía carretera Madrid a Francia-Distancia 50 m.

Taller de reparaciones garantizadas a precios módicos (Garage)
(Tél. 15) Stock Citroën y Agencia de Autos Taxis de Alquiler

Coses d'altre temps

FIGUERES, AFRANCESADA

per PERE PASSASSERRA

En entrar el victoriósallau de les hosts franceses a l'Empordà en 1807, de pas cap a Portugal, segons es deia molt confiadament, el gran Napoleó féu restar a Figueres una divissió, encarregada de l'ordre a l'Empordà, sots el comanament de l'estordit Comte de Reille, Edecà de l'Emperador i Comandant en Cap de les tropes invasores de la nostra comarca.

El comte de Reille, considerant ja com a francesa la nació ibèrica, s'apressà en organitzar totes les funcions administratives per tal de prosseguir la vida normal de l'Empordà baix els providents auspicis de les victorioses àguiles napoleòniques. Però la major part de la gent adinerada, de cultura i àdhuc la que no tenia res per perdre de la nostra vila, s'havia afuat als més recòndits llogarrets de la costa ans d'ajumir-se a les disposicions dels imperialistes soldats. El sentiment patriòtic nacional estava ben arrelat en la consciència dels nostres avantpassats, amb tot i l'admirable patriotisme d'«Empordà Federal» que ja parla d'«Espanya entera», i que ja és, certament, un detall que no deixaran de mà els autors de «Coses d'altre temps» del segle XXI.

Doncs bé: A primers de l'any 1809, Reille es donà compte de què Figueres estava gairebé deserta. Anomenà pel capellà afrancesat Domènec Rubireta, rector de Figueres, donant-li un franc i mig diari d'haver, i encarregant-li l'ensenyament, en francès, dels nois que acudien a l'Església de Sant Baldri, única escola que hi havia en aquells temps a Figueres. Per la seva indicació, Josep Napoleó, rei de les Espanyes i de les Índies, nomenà a Tomàs Puig, propietari figuerenc, corregidor de Figueres.

El Capità general dels exèrcits era Augereau, mariscal de Camp de l'Imperi, duc de Castiglioni, Gran Àguila de la Legió d'Honor i no sé quantes coses més. Aquest gran capità era governador i comandant general de l'exèrcit de Catalunya. A les primeries de l'any 1810, vingué a Figueres, sojornant tres dies a la casa del baró de Serrahí, en el Sol d'Isern. Donant-se compte de l'abandó en

què es trobava Figueres, féu dirigir una al·locució als habitants del Sur de França invitant-los a residir a l'Empordà. El 23 d'octubre de 1809, l'Ajuntament, presidit per Josep Garau (francès) arrendà l'abast de carn al súbdit francès Bertran Nazaret. Poc després s'adjudicà el dret de «peseur, mesureur et fauueur public dans toute l'étendue de Figueres» a altre rossellonès. I la nostra vila s'omple de comerciants francesos adquirint en ella arrelament social i assolint grans fortunes. Entre els principals que hi restaren hi figuren el pare del gran poeta Frederic Mistral (el qual hi visqué per espai de tres anys); Salvador Dresaine, molt ben afincat; Tomàs Dalfau, de gran consideració; Agustí Tiffis, el qual adquirí molts dels béns del cenobi de Sant Pere de Roda, entre ells les cases del carrer (avui) de Vilallonga i els masos Margall i Ventós, del Port de la Selva, i d'altres que es nacionalitzaren a Figueres, arribant mants d'ells a formar part de les institucions monàrquiques espanyoles.

Als infants de Figueres

La Ciutat ha sigut avisada que enguany, com els demés anys, serem visitats pels Tres Reis d'Orient en la nit del 5 de gener vinent. Cal doncs preparar-se per a rebre'ls com és acostumat aquí. Fa ja dies que una munió de personal treballa, i res ha de faltar pel major esplendor de la rebuda: carrosses, música, trompetes i tambors, cavalls i lluminàries.

Voldriem també enguany repetir la festa dels fanalets a la Rambla, que procurarem sigui reservada exclusivament per vosaltres. Mentre la cavalcata dels Reis anirà voltant-la, tots els nens i nenes, cada u amb el seu fanalet anireu seguint i cantant i tots sereu germans en l'alegria. Serà una festa que, n'estem segurs, us ha de fer gran goig.

La feina, tota la feina i més, ja volem fer-la nosaltres, però cal que de la vostra part hi feu quelcom.

Demanem a tots els infants, nens o nenes que puguin ajudar-nos en algun donatiu en metàl·lic, que ho facin. Els que no vulguin donar en metàl·lic poden ajudar també donant alguna joguina de les que ja no facin servir, però que estigui en bon estat. Tot el que sigui, fa menester i serà ben rebut.

Cal que tots comenceu a preparar els

fanalets i que ho tingueu tot a punt. I sobretot procureu que tots pogueu dir-vos que a la Festa dels Reis hi haveu ajudat en ço que haveu pogut.

Els donatius es reben a l'Hospital, a casa la Sra. Costa Vda. Alonso (Avinguda Príncep d'Astúries), a la Sastreteria del Sr. Mont (carrer de Girona), casa Frederic Macau (Plaça del Gra). Totes les cases venedores de joguines de la ciutat, admeten també encàrrecs.

La Junta de Protecció a la Infància

Trobem una indelicadesa molt digna de propalar-se en benefici dels interessos de la nostra ciutat, la comesa pel Sr. Fita, el qual exhibeix una proposició perquè l'Escola d'Arts i Oficis es basteixi en terrenys de sa propietat, formant ell part de la Junta del Llegat Clerch.

Això és ésser pare i padri. Recordem, reconeixem i aplaudim que, en ésser nomenat conceller de R. O. les molt santament de no acudir al Consistori. Nosaltres ens dèlem tot coils que la seva pell no era tan dura com la dels republicans-socialistes de lletrero Srs. Pujulà, Ros, Guillaumet, etz. Però tan punt s'ha parlat de l'Escola, ell ha agafat la cartera i ha volgut anar a estudi.

Creiem, no obstant, que la Junta del Llegat no es deixarà influir i obrarà amb estricta justícia.

L'Escola d'Arts i Oficis, de molts anys sembla que pateixi d'embruixament, o de mal de conveniències.

Farmacia Castellví

Plaza Triangular Figueras

ANALISIS - ESPECIFICOS

Estufas de desinfección a disposición de la clientela.

Medicamentos y Ortopedia

TIENDA CON VIVIENDA, AGUA,
Y TODO CONFORT PARA AL-

QUILAR

RAZÓN EN ESTA IMPRENTA

M. Camps Dalfó

Fábrica de bebidas gaseosas

Exclusiva "Champanilla"

Cerveza de las mejores marcas

Pasteurizada con maquinaria moderna

La Junquera, 27 FIGUERAS

DELEGACIÓN DE LA CÁMARA OFICIAL DE LA PROPIEDAD URBANA DE LA PROV. GERONA

CONCURSO

Que abre la Cámara Oficial de la Propiedad Urbana de la Provincia de Gerona, para la impresión de su Boletín Oficial, según acuerdo del Pleno de la misma de 24 de Septiembre de 1930, mediante las siguientes

Condiciones:

PRIMERA.—La impresión y confección del Boletín será bimensualmente de mil quinientos ejemplares, tamaño 20 x 27 centímetros, de veinte páginas sujetas, cortados con cubiertas de papel más fuerte y de color, de los cuales mil cuatrocientos serán cubiertos con faja impresa con el nombre de Cámara Oficial de la Propiedad Urbana de la Provincia de Gerona.

SEGUNDA.—Cada número del Boletín deberá entregarse, impreso, confeccionado enfajado según la condición primera a la Secretaría de la Cámara dentro de la segunda decena de los meses de Febrero, Abril, Junio, Agosto, Octubre y Diciembre de cada año, para lo cual se entregará el original en la primera decena de estos meses.

TERCERA.—El plazo de este contrato será por término de tres años a contar desde primero de mil novecientos treinta y uno hasta treinta y uno de Diciembre de mil novecientos treinta y tres.

CUARTA.—La Cámara no obstante lo fijado en la condición primera, podrá aumentar el número de ejemplares de cada edición; dichos aumentos serán en quinientos como mínimun.

QUINTA.—En caso de incumplimiento de alguna o de algunas de las condiciones expresadas, la Cámara se reserva el derecho de rescindir el contrato.

SEXTA.—Podrán tomar parte en el concurso los industriales de esta provincia, prefiriendo en igualdad de precio y calidad al que al mismo tiempo sea propietario de finca Urbana sita en esta Provincia.

SÉPTIMA.—El plazo para presentar los pliegos obstando al concurso finirá el 15 de Diciembre próximo y hora de las doce.

OCTAVA.—Para tomar parte en el concurso, deberá presentarse instancia dirigida al Sr. Presidente de la Cámara, suscrita por el interesado, acompañando en sobre cerrado su proposición con la nota de precios de un número y de cada aumento de quinientos ejemplares y las muestras de las clases de papel tanto para el texto como para las cubiertas.

NOVENA.—El concurso se someterá a la resolución del Pleno de la Cámara en la sesión ordinaria que celebrará después del 15 de Diciembre, en cuyo acto serán abiertos los pliegos.

NOTAS

**Als nostres lectors, subscriptors,
col·laboradors, amics, a tothom,**

Any nou, deia la vella, vida nova; filava de sempre però la mateixa mudeixa.

Així gairebé nosaltres poríem dir.

Bé que perxò filarem amb la mateixa constància de sempre; tinguent però ara més valenta esbranzida, car ens acompanya l'aplaudiment repetit dels qui ens llegeixen i no ho reneguen.

Altrament el nostre cenacle va adquirint un abast que no podíem esperar ni somiàvem en començar.

La Redacció s'aixampla; cada vegada més, entren nous noms i de vàlua. Ahir la nostra Redacció podia copsar-se; avui som molts més dels que es vulguin recapitular.

Els nostres Corresponsals són de la primera volada, però amb prou suficiència per no caure als paranyes dels caçadors.

També fan seva la prudència que a tots els recomanem. Vegades són xiscladissos, però pas batissers de mena.

La col·laboració ens proporciona noms de prestigi, als quals restem coralment agraïts.

I LA GALERIA s'escampa i fa via. Arriba per tot arreu. A les mans dels senzills; davant els ulls dels prohoms. Les damiselles són la seva selecció. A Barcelona s'esgoten els números que hom vend als quioscos de diaris de Canaletes i del Pla de la Boqueria. No tardarem en ésser a Perpinyà, i ben aviat fins a Madrid, on ja hi tenim nombre de llegidors i col·laboració. On hi hagi empordanesos, LA GALERIA anirà a saludà'ls; i no ho diem pels amics de Buenos Aires ni de Santiago de Xile, ni de Cuba, com tampoc pels de Zopocatepelt, que amb tant de cor ens volen. Ho diem perquè és el nostre fet i propòsit.

Amics tots; empordanesos i gent de bona fe, LA GALERIA, doncs, us saluda de cor, desitjant-vos amb l'Any Nou una faguera i duradora felicitat.

nos de nuestro peculio los uniformes reglamentarios. Seguiremos sin derechos de viudedad ni orfandad para nuestros familiares, sin asimilación en otros derechos a los más modestos subalternos del Estado en general y de las Comunicaciones de que formamos parte en particular.

Cuando el Sr. Ventosa pasó por el Ministerio de Hacienda, al elevar el franqueo de 0'20 a 0'25 por las cartas —anteriormente elevadas de 0'15 a 0'20—, lo hice con el objeto de suprimir dicho y repetido derecho de distribución.

Es traspassen

DOS GRANS LOCALS PROPIS
PER A MAGATZEMS SITUATS
EN ELS CARRERS PRIMFILAT
I MORERIA.

INFORMARAN
Mobles Babot

PRIMFILAT, 12 FIGUERES

AYER tarde, al dirigirse a Llers conduciendo su carro, el vecino de dicho pueblo Elias Ponseti Comamala, al pasar por el Paseo Nuevo y al saltar a tierra, tuvo la desgracia de caerse al suelo, siendo alcanzado por una rueda que le produjo una herida en la pierna derecha.

Por el Jefe de la Guardia municipal Sr. Cifuentes, fué conducido rápidamente en automóvil al Hospital, donde le fué practicada la primera cura.

CON gran satisfacción hemos podido saludar a nuestro distinguido amigo D. Ramón Soriano Cardona, prestigioso comandante de Infantería, el cual se halla perfectamente restablecido de la grave enfermedad que le aquejó y de la que ya dimos cuenta.

Reciba de nuestra parte el buen amigo, la más efusiva felicitación.

Visado por la censura militar

QUISIÉRAMOS complacer a los serviciales carteros, como indicábamos, insertando íntegra su nota a la opinión.

Ante el exceso de original, que nos imposibilita el hacerlo, copiamos los más importantes párrafos:

"Los carteros a la opinión pública en general.—No rechazamos los carteros la supresión de la "perra chica", no. Pero si no la rechazamos, tampoco podemos aplaudirla tal como se nos presenta.

Tan de antiguo como ésta data nuestra petición de formar todos los de España un escalafón general de Carteros Urbanos. Se consiguió, y, salvo el escandaloso salto de unos pocos a escalas insospechadas jamás por ellos, el resultado fué la postergación de un buen

número de años para muchos y la de toda su vida oficial para una gran mayoría.

Viene ahora la ansiada supresión, y cuando la esperábamos con todos sus derechos, ya que se nos exigen todos los deberes, nos dejan de jornaleros con idénticos jornales que percibimos, es a saber: 8, 7'50 y 6 pesetas para la gran mayoría de los carteros urbanos y una peseta diaria a los carteros rurales.

Con esto el cartero rural no gana, sino que pierde. El cartero urbano no gana más que la seguridad de que ha de percibir el jornal exiguo que le corresponde y pierde la esperanza, por otro lado, de ser funcionario público con todos sus derechos.

Tenemos los mismos jornales que el año 1923, con la obligación de costear-

Colegio "Monturiol"

Pep, 9 y 11 FIGUERAS Teléfono 166

Oposiciones para ingreso en el Magisterio Nacional Plazas a ocupar: DOS MIL

Preparación consciente la hallará en este centro

Lecciones por correspondencia a quien le convengan

Curación de la hernia sin operación

Curación definitiva y garantizada de la hernia, sin necesidad de interrumpir las ocupaciones o trabajo diario, mediante el método original del

Dr. PIÑA MESTRE de Barcelona

procedimiento que practica en su consultorio, el médico

D. Luís Sala Oliveras

Plaza de Cataluña, 17 (antes Grano).

FIGUERAS

todos los días, menos los festivos, de 11 a 12 y en horas especiales previamente convenidas

Banco de Figueras

de L. VERGÉS VILANOVA

CAMBIOS DE MONEDAS — VALORES — SUSCRIPCIÓN A EMPRÉSTITOS —
CUPONES — GIROS — IMPOSICIONES Y DEMÁS OPERACIONES DE BANCA

Casa de Confianza, Economía y Reserva

A primeros del año se celebrarán las subastas de los puentes baden sobre los ríos Muga y Llobregat, a cargo de la Diputación provincial.

E STÁ verificándose, por agentes designados por la Alcaldía, el reparto a domicilio de las hojas declaratorias de las cuales se derivarán el Censo de población y Padrón Municipal de habitantes.

Es de encarecer a todos los ciudadanos la diligenciación de las referidas hojas, que no tienen efecto ninguno fiscal y de las cuales dimanar todos los derechos de ciudadanía.

C OMO ya saben nuestros lectores por los rotativos, falleció, víctima de los sucesos de Jaca, el general gobernador de Huesca D. Manuel de las Heras, muy conocido en nuestra ciudad por haber residido en ella durante algunos años.

Testimoniamos el pésame a su desconsolada familia y en particular a su hijo político nuestro buen amigo, Don Eduardo Rodeja.

EN VENDA

**casa espaiosa i confortable,
construcció moderna, amb
aigua, gas i electricitat: situada
en lloc ben cèntric del carrer
Nou (Alfons XIII)
Informes: Procuradoria JOU**

H EAMOS recibido numerosas felicitaciones de diversas corporaciones y particulares deseándonos un próspero año nuevo, a las que correspondemos reciproca y cordialmente.

D E Las Palmas del Chaco (Argentina), después de larga ausencia, ha regresado D. Enrique Brusés, de la distinguida y conocida familia empordanesa Brusés.

Bien venido el reintegrado a la tierra natal.

E L sábado falleció D. Juan Viñas Dalmau, padre de nuestro distinguido amigo D. José, a quien, igualmente que a la demás familia, expresamos nuestro conduelo.

S E estudia una disposición general rebajando dos años la edad para la jubilación forzosa de los maestros nacionales, esto es, señalando la edad ofi-

Gran fotografia Moderno Estudio

M. Sans

Ampliaciones y reproducciones de todos tamaños :: Vistas, retratos al óleo, carbón y otros :: Trabajos para aficionados
Retratos para carnets y kilométricos se entregan en el acto

CALLE CAAMAÑO, 20 (Plaza Palmera)
Teléfono, núm. 14

Figueras

cial a los 70 años y no exigiendo la permanencia de dos años en la última categoría para disfrutar la jubilación a razón del último sueldo.

S E ha autorizado a don Aniceto Salla Mateo, consignatario de la línea de automóviles de Bascara a Figueras y Gerona, para que a partir del primero de enero próximo, satisfaga en metálico el importe del timbre por billetes de viajeros y talones de mercancías.

E N la Secretaría de la Cámara Oficial de Comercio se facilitarán instrucciones a cuantos deseen concurrir al concurso de becas de reeducación que ha convocado el Instituto de Reeducación Profesional de Inválidos del Trabajo, terminando el día 20 de enero próximo el plazo para la presentación de solicitudes.

L A "Gaceta", entre otras disposiciones, publica las siguientes:
Dispone que la cátedra de Institución de Derecho civil sea desempeñada, con el carácter de acumulada, por el catedrático de Derecho procesal, don José Xirau Palau, con gratificación anual de 1.000 pesetas, correspondiente a la clase alterna, y a percibir desde el día que se encargue de dicha enseñanza, debiendo cesar en ésta y percibo de gratificación, el profesor ayudante don José Alguer y Micó, que venía desempeñándola.

COMPRE SUS CALZADOS EN
"EL GLOBO"

T ANT se val que hi diguem la nostra amb això de la verdura. Volem dir que bé prou que fugen de casa els comestibles, i encara veiem, com aprofitant la reculada del monetari espanyol, que un acaparador (deu ésser subdit estranger) s'estaciona a l'entrada del carrer de Perelada i arramba amb tota l'hortaliça per enviar-la a Port-Bou i des d'aquella plaça als mercats de la frontera francesa.

No porien posar-hi mà les nostres autoritats municipals? Segurament que l'altal minyó no paga pas arbitris al nostre poble; i endemés ens priva de queviures.

Un pany de bona seguretat?

**A la Serrelleria
-- CUFÍ --**

Abdón Terrades, 17 - botiga-taller

L A carretera de Coustouges, cerca de Ceret, del departamento de los Pirineos Orientales a Massanet de Cabrenys y Figueras, se abrirá en un porvenir no lejano.

De la parte de España el trazado se está efectuando, y el proyecto de emplazamiento de un puente internacional ha sido aprobado por los ingenieros franceses y españoles.

Será una obra que bajo el punto de vista industrial y de turismo, aportará a toda la región del Vallespir y del Empurdán, una grande actividad.

Se podrá admirar, con facilidad de comunicaciones, el templo precioso de

Coustouges, donde están recopilados todas los primores de la arquitectura románica y primitiva, apareciendo muy hábilmente combinados adornos y relieves de hojas de acanto, piñas, palmas, cabezas de monstruos fantásticos, etc., etc.

Según el historiador Pedro Vidal, la madre del papa S. Dámaso, era natural de Coustouges y aquel pontífice dotó a la patria de su madre del referido monumento artístico.

EN el esbozo de la juventud, perseguido por maligna enfermedad, falleció ayer el joven Julián Vega Herrero, hermano de nuestro buen amigo Luis, y cuñado de D. Cipriano Albero, a los que acompañamos en su dolor, haciendo extensivo nuestro pésame a la demás familia.

LA setmana entrant, si res s'espatlla o res s'adoba, publicarem quelcom de tant d'interès municipal, que bé mereixerà ésser el comentari de més interès.

EN la mañana del pasado lunes, prodújose una pequeña alarma en la Plaza de la Constitución por haberse inflamado en el 3.er piso de la casa número 24 una cocina que funcionaba con gasolina.

Por el Sr. Massot y otros vecinos fué sofocado el pequeño incendio que, afortunadamente no tuvo otras consecuencias que el correspondiente susto. ¡Cuidado con los aparatos inflamables de gasolina!

Llibreria Batllosera

LLIBRES
LLIBRES
LLIBRES

Enginyers, 3 Figueras

DE LA COMARCA

DE PERELADA

La llamante orden de "los valientes de ahora"

Parece que nuestros directivos municipales están satisfechos de haberse tan comentados, y seguramente que ello les estimula a dedicarse a su cargo con el mayor afán, pues despliegan más actividad y ce-

Sastreria SANCHEZ

Horno Bajo, 8

FIGUERAS

Invita a su distinguida clientela y al público en general a examinar las novedades de la temporada.

Modelos exclusivos tanto en las telas como en el corte y confección.

lebran más sesiones que un Consejo de Ministros.

Los desvelos por su obra redentora, van destacando cada día los perfiles de tan beneméritos ediles: uno, va arrugándose y decolorándose, abrumado por su papel de figura decorativa; otro, de orondo aspecto y tez bermeja, va hinchándose y cogestionándose, ignoramos si debido a la satisfacción que el cargo le produce o simplemente a hambre galgüeña; el tercero, acrecienta de día en día su aire de caudillo de guardarrópia, su mirada se hace más aguileña, la fatuidad incha su pecho que parece aprestarse a recibir la laureada que reclaman los relevantes servicios que está prestando a la Patria.

Indiscutiblemente son unos grandes hombres. La lucha les enardece. No se "achican". Pertenecen a la Orden de "los valientes de ahora".

Dicen que estaban ya hartos de tanto callar y obedecer, y ahora quieren resarcirse y demostrar de que son capaces mandando. Es de esperar que lograrán su propósito y que nos dejarán a todos perfectamente convencidos.

No queremos terminar esta crónica sin dar una explicación a los que se extrañan que no nos ocupemos de otra figura interesante: el Secretario. Hemos de confesar que nuestro arrojo no llega a tanto. Unos párrafos de cierta novela nos impresionaron hondamente, inutilizándonos para tal empresa. Y para que el lector pueda comprender y disculparnos, vamos a reproducirlos. Dicen así: "El Secretario no tiene nombre. No se llama don Ramón, ni don Elías, ni don Esteban. No sabría la gente llamarle de otro modo. ¡El Secretario! ¡Quiere decir eso tantas cosas! La aldea bien lo sabe. Por eso, cuando dice el Secretario, dice la sombra. Dice silencio de túmulo, silencio de ruina y de noche. Y sin embargo, la aldea calla. Se resigna. Igual que se resigna con todo lo fatal.

Y así, en silencio, frente al Secretario, la aldea no grita. La aldea, bajo su capa ancha y noble, curva su espalda. Dentro, la ira arde. Pero la aldea calla. Es el Secretario como la nieve que tapa los caminos y acerca la miseria; es el viento que arrasa y la sequía implacable que vive sin corazón..."—E. S.

DE LA JUNQUERA

—Essent a l'entrada del nou Any, vull que sigui la primera meva nota per tots els meus conveïns, pels qui desitjo ple goig de prosperitats en tots els temps que han de venir; paciència i bona indulgència per totes les notes que pugui escriure.

—Hem rebut lletra dels amics inseparables, residents a la veïna República, Lluís Batista—rei del tango argentí, i Berto—l'as del couplet espanyol. Ens diuen si guardem les cuixes del gras pioc que matàrem per Nadal, car volen fer-hi tastets. Ens fan saber també que porten bon sarró de cançons i que n'obliden aquella tonada de "la camillera".

—Les nostres hostes a les bones festes sempre voldríem que fossin enciseres com la Paquita Mallart i la xamosa Pietat Condom. I com rebreguen el nostre cor aquestes gentils damisel·les!

Propietaris i Mestres d'obres

Exigiu als magatzems i al vostre guixaire el legítim i acreditat guix de Mayà, en sacs precintats, de l'antiga guixera d'En Sans, de J. Batlle, que és el millor i el més consistent que hi ha.

DE TORROELLA DE MONTGRÍ

El dia 10 dels corrents, Radio Barcelona va celebrar un acte d'homenatge al compositor torroellenc Pere Rigau (Barretó), executant-se sis escollides sardanes del malaguanyat mestre, per la cobla Barcelona. Fou llegit abans per un locutor, un estudi crític de la seva personalitat. Al Saló Jov de nostra vila, hi havia col·locat un potent aparell de Radio, des d'on poguérem escoltar la vàlua de l'inspirat mestre torroellenc. Hom demana a l'Ajuntament que prengui l'acord de rotular un carrer amb el nom de Pere Rigau.

—Per les festes de Nadal, tingueren lloc bonics balls de societat en el Saló Jov i cinema Montgrí.

—La secció lírica de la societat «La Amistat» de Girona, ha representat a nostra vila «Els Pastorets». L'orquestra molt bé; així com la liederista Rosa Moré. No tant els altres, encara que tractant-se d'aficionats, el públic fou indulgent i prodigà alguns aplaudiments.—C.

Tip. IDEAL Muralla, 4 Figueras

Empresa de autos GREGORI

Plaza Pi y Margall, 4 FIGUERAS

LINIA DE OMNIBUS: FIGUERAS-ROSAS-CADAQUES — ROSAS-VILAJUIGA — PORT DE LA SELVA-LLANSA
 Servicio de automóviles HISPANO-SUIZA—Omnibus para excursiones—Taxis de alquiler— Venta de Gasolina

TELEFONO n.º 30

Gran STOCK de cubiertas y cámaras de las marcas «DUNLOP» y «BERGOUGNAN» Agente exclusivo en esta plaza para la colocación con prensa de los macizos «BERGOUGNAN».

**Empreses de construcció d'obres
 per tot arreu**

Tomàs Espigulé

Projectes i
pressupostos

Lasauca, 10 : Figueres (Empordà)

Banca ARNUS

Successora d'Evarist ARNUS ♦ FUNDADA EN 1846

CAPITAL: 10.000.000 de PTES. Completament desemborsat

BARCELONA

CASA CENTRAL: Plaça de Catalunya, 22

CASA MÀTRIU: Passatge del Rajolotge

Sucursal de Figueres

Casades de Còdol, 15 (Rambla)

Aquesta Banca realitza tota mena d'operacions de Banca-Borsa-Cahvi i la compra-venta al comptat de valors de contractació corrent

CAMBRA CUIRASSADA AMB DEPARTAMENTS DE LLOGER

¿Es Vd. hombre de buen paladar?

**¿Ha probado el mejor
vino espumoso?**

Pues aproveche la ocasión, adquiriendo para las próximas fiestas una caja del incomparable

Champagne SAINT MARTIN

Caja 12 botellas	CARTA D'OR ESPECIAL.	"	50
"	"	CARTA D'OR	"	48
"	"	CARTA AZUL.	"	42
"	"	CARTA BLANCA.	"	36

DEPOSITARIO EXCLUSIVO PARA LA VENTA:

JUAN LLOVERAS BRET

Muralla, 17

FIGUERAS

Teléfono, 138

Dames i damiselles:

**Recordeu que durant aquestes festes
és el temps que millor s'imposa una permanent**

Si desitgen una permanent revistenta i elegant, acudeixin al Saló GRAN CHIC, Baixa de Sant Pere, 2, (front al Paris) que és la única casa que pot garantir el seu treball degut a què posseeix els millors aparells i millors especialistes; tant per pentinats com per manicura, massatge, etc.

Els preus són els més baixos.

Una permanent amb aparell EUGENE completa, 25 pessetes

CONSULTEU-NOS PER QUALSEVOL RESENYAMENT

El Vino de Quina Portolá **es el mejor aperitivo**

De venta en todas partes